

Sag T-85/05 R

Dimos Ano Liosion (Grækenland) m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Særlige rettergangsformer — Samhørighedsfonden — beslutning om medfinansiering — projekt vedrørende sundhedsmæssig forsvarlig nedgravning af husholdningsaffald — formaliteten — fumus boni juris — uopsættelighed — foreligger ikke«

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 23. maj 2005 II - 1724

Sammendrag af kendelse

1. *Særlige rettergangsformer — betingelser for antagelse til realitetsbehandling — stævning — formkrav — redegørelse for anbringender, der umiddelbart kan begrunde, at de begærede foranstaltninger anordnes — kortfattet fremstilling af argumenterne — lovlighed — betingelser*

(Art. 242 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 2)

2. *Særlige rettergangsformer — betingelser for antagelse til realitetsbehandling — realitetspåkendelse af hovedsagen — uden betydning — grænser*
(Art. 242 EF og 243 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 1)
3. *Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelsen — betingelser herfor — uopsættelighed — alvorligt og uopretteligt tab — tilstedeværelse af andre muligheder, som Kommissionen eller medlemsstaterne kan benytte — uopsættelighed foreligger ikke*
(Art. 242 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 2)

1. I henhold til betingelserne i artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement er det nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som en begæring om udsættelse af gennemførelse er baseret på, fremgår sammenhængende og forståeligt af selve begæringen. Hvis begæringen, selv om den er kortfattet og uklart formuleret, indeholder en række anbringender og argumenter til godtgørelse af, at betingelserne for, at der foreligger *fumus boni juris* og uopsættelighed, er opfyldt, hvilket gør det muligt for modparten at fremsætte sine bemærkninger på behørig vis samt for Retten at tage stilling hertil, kan det imidlertid ikke fastslås, at begæringen skal afvises, fordi den ikke opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 104, stk. 2.
2. Spørgsmålet om, hvorvidt hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, bør som hovedregel ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, da afgørelsen i hovedsagen herved kan foregribes. Når det gøres gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, kan det imidlertid være nødvendigt at fastslå, at der foreligger omstændigheder, som viser, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling.

(jf. præmis 39)

(jf. præmis 37 og 38)

3. Ved spørgsmålet om, hvorvidt en begæring om foreløbige forholdsregler er uopsættelig, skal det vurderes, om det er nødvendigt, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Det er tilstrækkeligt, navnlig når tabets indtræden afhænger af, at

der foreligger en flerhed af faktorer, at det er forudsigeligt med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed. Når det påberåbte tab er vagt, hypotetisk og ikke understøttet af beviser, er det imidlertid så uvist, at det under alle omstændigheder ikke kan begrunde, at den begærede udsættelse anordnes.

En begæring om foreløbige forholdsregler er ikke uopsættelig, når der er mulighed for at anfægte nationale afgørelser til gennemførelse af de omtvistede foranstaltninger, og når denne mulighed udgør en mere egnet og hensigtsmæssig måde at beskytte sagsøgernes interesser

på, og/eller når den institution, som har vedtaget foranstaltningerne, har mulighed for, og endog pligt til, at kontrollere deres gennemførelse og i givet fald at sanktionere eventuelle indgreb i de interesser, som begæringen om foreløbige forholdsregler skal beskytte. Desuden er der anledning til at betvivle nødvendigheden af at udsætte gennemførelsen, såfremt udsættelsen af denne beslutning ikke nødvendigvis vil kunne ændre den nuværende situation og forhindre, at sagsøgerne vil lide det påståede tab.

(jf. præmis 48, 50, 51 og 60-62)